

Štirski romanca.

○, kdor je vzljubil vas, gorice naše,
ta lic device več ne zaželi;
pred zidanico poje čare vaše
in srka vaših trt božansko kri!

Obesit se je šel na reber solnčno
obupnih misli poln študent Andraž
in klet polje in klet nebo brezkončno
in klet nezveste svoje ljube laž.

Od smeha se je loza zasolzila:
„Pa bodi moj odslej! Jaz ne slepim
in s komer sem ljubezni vez sklenila,
do praga smrti več ga ne pustim!“

Ubogal je Andraž, zaklel se kupi
in vinski hram je dom njegov postal;
tam lečil je življenja strup gorjupi,
tam knjige prašne je pod sod zagnal:

„Ti, čaša jasna, bodi mi boginja,
ti do resnice moj edini most;
iz tebe le spoznanje se utrinja
in sreča vsa, življenja vsa modrost!“

Andraž prebiva v zidnici beli
in srčna rana več ga ne skeli;
odkar življenja križe tak si celi,
živ človek treznega še videl ni.

Če pa nekoč se ljubica prijoče
in z belim čelom skloni se do tal,
ej, to se vam Andraže zakrohoče,
ej, to se bo Andraže vam smejal:

„Odpustil, deklica, sem ti že davno;
ljubezen, dekle, pa je davno preč:
kdor pije vince tole naše slavno,
še raja božjega ne mara več!

O, kdor je vzljubil vas, gorice naše,
ta lic device več ne zaželi;
pred vinskim hramom poje čare vaše
in srka vaših trt božansko kri!“

Vladimir Levstik.

Nočna pesem.

Tiho je ugasnil dneva žar,
les zakrilo gluho je molčanje,
ogelj svet — bogovom zadnji dar —
vzplapolal v prostore je brezdanje . . .

Noč. Od zvezd gre tiho v dušo sen —
sence plašne . . . davnih dni spomini . . .
nem obraz z bridkostjo napojen . . .
roke bele ginejo v temini . . .

Krik — vzkipela senca do neba,
vzrasla v zvezde roka je preseča —
in vse prazno, prazno v dnu srca . . .
Kriknil ptič je, duša hrepeneča? . . .

Vojeslav Molè.